

Arrest

nr. 101 977 van 29 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 augustus 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), ter kennis gebracht op 10 september 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij diende op 29 december 2011 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 14 augustus 2012 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekende partij onontvankelijk wordt verklaard en hij nam tevens, op onbekende datum, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekende partij onontvankelijk wordt verklaard, die verzoekende partij op 10 september 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.12.2011 werd ingediend door :

*[O. M.]
nationaliteit: Nigeria
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat het voor hem onmogelijk zoniet bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst, daar hij reeds jaren in België is gevestigd. Echter, dit element kan onmogelijk aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Volgens de voorgelegde getuigenverklaringen zou betrokkene minstens sedert 2006 in België verblijven. Bijgevolg kunnen we stellen dat betrokkene zich bewust in illegaal verblijf heeft genesteld aangezien hij geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend of minstens een poging heeft ondernomen om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene wist perfect dat hij alhier illegaal verbleef. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Voor wat betreft de bewering dat betrokkene niet wenst verwijderd te worden van zijn in België gevestigde vrienden en kennissen dient er opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de relaties die betrokkene in België zou hebben maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De overige elementen (betrokkene heeft Nederlandse lessen willen volgen, is geen bedreiging voor de Belgische openbare orde, heeft vele sociale banden ontwikkeld, is lid van een fitnessclub en legt getuigenverklaringen voor) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige financiële steun te krijgen voor een terugreis. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over de financiële middelen zou beschikken om terug te keren niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekende partij eveneens op 10 september 2012 ter kennis werd gebracht, bevat volgende motivering:

“In uitvoering van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid / de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid wordt aan [O. M.] [...],

van Nigeria nationaliteit,

het bevel gegeven om uiterlijk op 10/10/2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

• *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of visum.*

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

2.2. Verwerende partij heeft nagelaten om het administratief dossier neer te leggen binnen de in artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn van acht dagen na de kennisgeving van het beroep. Overeenkomstig artikel 39/59, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet worden de door verzoekende partij vermelde feiten derhalve als bewezen geacht, tenzij zij kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verschaft volgende toelichting:

“[...] Ten eerste wenst verzoeker dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet betwist, zodat dient aangenomen te worden dat verzoeker aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voldoet.

[...] Ten tweede is er in feite slechts 1 punt van discussie die verwerende partij aanhaalt, namelijk dat verzoeker geen ontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend, omdat hij geen ‘buitengewone omstandigheden’ kan aantonen;

Het loutere feit dat verzoeker in België verblijft sedert minstens 2006, is volgens verwerende partij geen voldoende reden om een ontvankelijke aanvraag in België in te dienen. Het louter stellen dat dit gegeven volgens verwerende partij geen “buitengewone omstandigheid”, zonder aan te geven wat nu WEL als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, is allerm minst redelijk, zorgvuldig en afdoend. Immers, in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 staat geenszins vermeld wat men WEL als buitengewone omstandigheden dient te beschouwen, zodat verzoeker meent dat verwerende partij niet afdoende gemotiveerd heeft, waarom hij zich niet in een “buitengewone omstandigheid” bevind[t]. Het is immers zo dat in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen wat wel en niet als “buitengewone omstandigheid” is, en bij een gebeurlijke weigering (lees: onontvankelijk verklaren) bij gebrek aan “buitengewone omstandigheden”, verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformulering. In casu diende verwerende partij bij een onontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoeker omstandiger te motiveren, niet alleen in feite maar tevens in rechte. Wat dit laatste (lees: motivering in rechte) betreft, laat de bestreden beslissing verzoeker in het donker tasten. Elke discretionaire bevoegdheid heeft steeds de redelijkheid tot grens. In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat

verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen aan verzoeker.

[...] Daar de tweede beslissing d.d. 14.08.2012 gegrond is op de eerste bestreden beslissing d.d. 10.09.2012 dient deze als accessorium van de eerste beslissing tevens vernietigd te worden.

[...] De bestreden beslissingen (weigering regularisatie d.d. 14.08.2012 en bijlage 13 d.d. 10.09.2012) zijn maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient haar beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

[...] Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurs-handelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissingen [zijn] om die redenen niet afdoende gemotiveerd."

3.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht moet worden geduid dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan zij werden genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekende partij aangehaalde gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of haar plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens uitvoerig toegelicht waarom de door verzoekende partij aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. In de tweede bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum en haar daarom een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig.

Aangezien in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en in de tweede bestreden beslissing wordt aangegeven dat deze beslissing gebaseerd is op artikel 7, eerste lid, 1° van dezelfde wet kan verzoekende partij niet worden gevolgd in haar stelling dat de motivering in rechte in de bestreden beslissingen ontbreekt.

De Raad dient verder te benadrukken dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat wanneer verwerende partij vaststelt dat de door een vreemdeling, in het kader van een aanvraag om in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot een verblijf te worden gemachtigd, aangevoerde elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen beschouwd worden, zij moet toelichten welke gegevens eventueel wel als buitengewone omstandigheden zouden kunnen worden aanvaard.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. Nu werd vastgesteld dat de motivering van de bestreden beslissingen wel degelijk zeer volledig en draagkrachtig is kan verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat verwerende partij kennelijk onredelijk en kennelijk onzorgvuldig optrad en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel miskende door een schaarse en niet-afdoende motivering te voorzien in de bestreden beslissingen. Voormelde wetsbepaling en beginselen van behoorlijk bestuur houden voorts ook geen verplichting in voor verwerende partij om toe te lichten welke

vaststellingen in casu wel aanleiding zouden kunnen geven tot het besluit dat er sprake is van een buitengewone omstandigheid die verzoekende partij toelaat haar aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen. Verwerende partij dient slechts de door verzoekende partij aangebrachte gegevens te appreciëren en verzoekende partij toont niet aan dat dit niet op een zorgvuldige en redelijke manier is gebeurd.

Tevens moet worden benadrukt dat de tweede bestreden beslissing niet als een accessorium van de eerste bestreden beslissing kan worden beschouwd. De tweede bestreden beslissing is een beslissing die volledig op zichzelf staat en die is gegrond op eigen motieven in feite en in rechte.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de vernietiging van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK